

reent gaae ud og betragte det, at Folk slaae hinanden ihjel i Duell, paa samme Maade, som naar Folk ellers slaae hinanden ihjel; det kan man sige, men det vil føre til et Resultat, som i og for sig er meget uretsfærdigt, og som dernæst ikke vil føre til det Maal, som man der ved tilsigter. Det er nemlig ganske vist, at den nuværende Duellovgivnings urimelige og barbariske Bestemmelser ganske stridte imod Føllets Aand og Retsbevidsthed; og at dette har ført til, at denne Lovgivning i en meget lang Række af Aar aldrig er bleven anvendt. Man rammer overhovedet Forbrydelser meget stærkere og kraftigere ved for dem at foreskrive Straffe, der ikke blot ville blive bragte til Anvendelse; men hvis Anvendelse den almindelige Mening ogsaa ganske bifalder, end ved at foreskrive saa strenge og haarde Straffe, at man frygter for at bringe dem i Anvendelse. Naar man for Dueller foreskriver saa haarde Straffe, at de for den almindelige Retsbevidsthed betragtes som barbariske; saa ville Dyrigheden, Domstolene og Borgerne gjøre alt Deres for at forhindre, at de komme til Anvendelse, og det tilsigtede Maal vil altsaa forfeites. Den ærede Rigsdagsmand for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Varberg) udtalte sig imod nogle Bestemmelser i 16de Capitel, væsentlig gaaende ud fra, at Straffeloven ikke skulde stille sig som Dypgave: at værne om Sædeligheden. Derjom den havde stillet sig denne Dypgave, havde den vistnok overstredet sin Competence, thi man kan ikke ved Straf tvinge Folk til at være sædelige; men det forekommer mig at burde være Dypgaven for enhver Straffelov i en sædelig Stat at forhindre, at Usædelighed finder Sted paa en saadan Maade, at den krænker den almindelige Følelse og i det Hele taget griber forstyrrende og ødelæggende ind i Institutioner, hvis Reenhed det er af Interesse for Staten at bevare. Jeg sigter naturligtvis her navnlig til, hvad den ærede Rigsdagsmand anførte om, at Ægteskabsbrud ikke skulde betragtes som en Forbrydelse, der vedkom Staten. Naar der fra det ærede Medlems, ligesom fra et andet Medlems (Rampmann) Side, er gjort den Bemærkning, at der i § 177 formeentlig findes Spor af, at Lighedsprincipet ikke er fuldstændigt opretholdt i Udcastet, tillader jeg

mig at betegne disse Paastande som ganske uhjemlede, og det skulde virkelig ogsaa være mærkeligt, om det forholdt sig saaledes i et Lovforslag; som fremtræder i Aaret 1865. Lovforslaget etablerer virkelig en fuldstændig Lighed for Alle, forsaavidt der bliver Spørgsmaal om Anvendelse af Straf. Denne er eens for Alle, og Paragraphen henviser netop til Domstolene ved Anvendelse af Straffebestemmelserne at afgjøre, hvorvidt der har fundet noget Strafbart Sted eller ikke. Hvorvidt forøvrigt Personer eller Autoriteter maatte gjøre sig skyldige i Vilkaarlighed ved Anvendelsen af Straffebestemmelserne; vedkommer ikke Straffeloven, og om der end navnlig fra Dverørighedens Side maatte finde nogen saadan Vilkaarlighed Sted, vil dette ikke kunne berettige til nogen Anke imod Lovudkastet; thi, som sagt, Straffene ere eens, og Forudsætningerne for deres Sdominelse ere ogsaa de samme. — Jeg skal, som jeg før udtalte, ikke gaae nærmere ind paa de Bemærkninger, der vedrøre de enkelte Paragrapher; men jeg tillod mig før at hyltre, at flere af disse Bemærkninger vistnok berøede paa nogen Misforstaaelse, og for at ikke denne Udtalelse af mig skal staae blottet for ethvert Beviis, skal jeg tillade mig at nævne et Par Exempler paa saadanne Misforstaaelser. Det er saaledes bragt under Omtale, at der formeentlig ikke burde finde nogen Straf Sted for Selvmord, og der synes at være forskjellige Meninger om, hvorledes Sagen vil stille sig efter Lovforslaget. Jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa; at der derom ikke kan være Tvivl tilstede, ikke just fordi der, som det er blevet udtalt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Varberg), ikke i dette Lovforslag er sat Straf for Selvmord, men fordi det udtrykkelig i § 306 er bestemt, at Lovens 6—6—21, der sætter Straf for Selvmord, skal hæves. Hvad man derimod ikke har rørt ved, og heller ikke bør røre ved i en Straffelov, er, hvad der henhører til Kirken. Ved Siden af Lovens 6—6—21, der omhandler Selvmord, findes nemlig Kirkelovens 2—10—4, der taler om, hvorledes saadanne Folk maae begraves, og vil man have nye Bestemmelser frem i saa Henseende, høre de hjemme i Kirkeloven, men ikke i Straffeloven.